

Uluslararası Türkçe Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi Sayı: 9/3 2020 s. 1167-1179, TÜRKİYE

Araştırma Makalesi

TÜRKÇE ÖĞRETMENİ ADAYLARININ AD DURUM EKLERİNİ VE İŞLEVLERİNİ BELİRLEYEBİLME DÜZEYLERİ*

Bahar DOĞAN KAHTALI**

Nesrin SİS***

Geliş Tarihi: Şubat, 2020

Kabul Tarihi: Haziran, 2020

Öz

Bir dili öğrenmek ve etkili bir şekilde kullanmak için o dilin kurallarını da iyi bilmek gerekir. Program uygulayıcılarından beklenen ise kazanımları işlevsel dil bilgisi yaklaşımına uygun bir şekilde öğrencilere kazandırmaktır. Bunun için de öğretmen adaylarının dil bilgisi konularının işlevlerini bilmeleri gerekmektedir. Bu araştırmada, Türkçe öğretmeni adaylarının, ad durum eklerinin şekil ve anlam özelliklerini belirleyebilme durumlarını tespit etmek amaçlanmıştır. Araştırmada tarama modeli kullanılmıştır. Araştırma örneklemini Türkiye’de bulunan altı devlet üniversitesinin Türkçe Öğretmenliği Programlarında, dördüncü sınıfa devam eden 181 öğrenci oluşturmuştur. Araştırma kapsamında örnekleme +(y)A; +(y)I; +DA; +DAN ad durum eklerinin yer aldığı altı çizili kelimeleri içerisinde barındıran toplam 40 cümle verilmiştir. Toplam puanlar bazında 5 öğretmen adayı içerisinde 0 alırken, bir öğretmen adayı 19 ile en yüksek puanı almıştır. Ayrıca öğrenim görülen üniversite değişkenine göre gruplar arasında Doğu Anadolu ve Ege Bölgelerinde yer alan grupların ad durum eklerini ve işlevlerini belirleyebilme düzeyleri bakımından diğerlerine göre daha başarılı oldukları sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Sözcükler: Ad durum ekleri, Türkçe öğretmeni adayları, işlevsel dil bilgisi.

THE LEVELS OF PROSPECTIVE TURKISH TEACHERS IN DETERMINING THE CASE SUFFIXES AND THEIR FUNCTIONS

Abstract

Basically, learning and effectively using a language necessitates to know the rules of that language. What is expected of the program practitioners is to give the attainments to the students in accordance with the functional grammar approach. Therefore, prospective teachers need to know the functions of grammar subjects. In this study, it was aimed to determine the competence levels of prospective Turkish teachers about the shape and meaning properties of case suffixes. In the study, the survey model was used. The sample of the study was comprised of 181 senior students, who were

* Bu çalışma için İnönü Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Bilimsel Araştırma ve Yayın Kurulunun 12.03.2020 tarihli 2020/6-3 nolu karar sayısında “Etik açıdan uygundur” kararı verilmiştir. Bu makale 16-18 Ekim 2019’da Samsun’da yapılan XI. Uluslararası Dünya Dili Türkçe Sempozyumu’nda sunulan bildirinin genişletilmiş halidir.

** Dr. Öğr. Üyesi; İnönü Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Eğitimi ABD, bahar.dogan@inonu.edu.tr

*** Prof. Dr.; İnönü Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Eğitimi ABD, nesrin.sis@inonu.edu.tr

studying Turkish Teaching Programs in the six state universities in Turkey in 2018-2019 Spring term. In the study, the sample group was given totally 40 sentences. As the conclusion of the study, it was determined that, among the 181 prospective Turkish teachers, 5 students (2.7 %) scored 0 points, which was the lowest score, and 1 student (0.6 %) scored 19 points, which was the highest score. Based on the variable of university they attend it can be mentioned that the participant prospective Turkish teachers representing Eastern Anatolia and Aegean Regions were more successful in determining the case suffixes and their functions compared to the students from the other regions.

Keywords: Case suffixes, Prospective Turkish Teachers, *functional grammar*.

Giriş

Dil bilgisi, bir dilin ses, biçim ve cümle yapısını inceleyerek o dilin kurallarını ortaya çıkaran bilim dalıdır ve ana dili öğretiminde geliştirilmesi amaçlanan dinleme, konuşma, okuma ve yazma becerilerinin gelişiminde önemli bir araç görevindedir. Çünkü temelde bir dili öğrenmek ve etkili bir şekilde kullanmak için o dilin kurallarını da iyi bilmek gerekir.

Bir dili öğrenmek o dille oluşturulmuş metinleri okuyup anlamayı, kendisine ifade edilenleri anlayabilmeyi; bilgi, duygu, düşüncelerini yazılı ve sözlü olarak anlatabilmeyi gerektirir. Dil bilgisi öğrenmenin en önemli amaçlarından birisi de öğrencilerin ana dillerini en iyi bir şekilde öğrenmelerini sağlamaktır (Temizkan, 2012, s. 130).

Öğrencilerin ana dillerini en iyi şekilde öğrenmeleri için işlevsel bir dil bilgisi öğretimi gerektirmektedir. Bu doğrultuda dil bilgisi öğretimi “hedef dilin kurallarının kavratılması ve bu kuralların bir bütünlük içerisinde etkin, işlevsel ve dinamik bir yapıda sezdirilmesidir” (Göçer, 2015, s. 240). Bu amaçla, 2019 Türkçe Öğretimi Programında dil bilgisine ilişkin konular beşinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar okuma ve yazma kazanımlarıyla iç içe verilmektedir (MEB, 2019). Program uygulayıcılarından beklenen ise bu konuları işlevsel dil bilgisi yaklaşımına uygun bir şekilde öğrencilere kazandırmaktır. Çünkü

Dil bilgisi konularının öğretimi sırasında öğrencinin bildiklerinden yola çıkıp bilinmeyen buldurarak yeni bilgilere ulaşılmalıdır. Ulaşılan bilgiler, planlı ve düzenli bir şekilde çeşitlendirilip gruplandırılacak ve sonuçta da kurala ve tanıma ulaşılabilecektir. Öğrenci bilgiyi hazır bulmamalı; bilgiye, kurala kendi çabalarıyla ulaşmalı dolayısıyla da davranış kazanmalıdır. Biçimi öne çıkaran bir yöntem değil, biçimi işlevle birleştirip karşılaştırmalar yaptırarak somut örneklerle kavratılan bir dil bilgisi öğretimi gerçekleştirilmelidir (Ertekinoglu, 2003, s. 38).

İsimleri/zamirleri kendisinden sonraki kelimelere, yani fiillere/yüklemelere, edatlara ve isimlere bağlayan dil bilgisi ulamı olan *hâl* Türkçenin ana dili öğretiminde önemli bir yere sahiptir. Çünkü hâl ulamıyla isimler bir yandan cümlenin yüklem dışındaki özne, nesne, dolaylı tümleç, zarf tümleci, cümle dışı öge gibi öğeleri olabilirken, diğer yandan da öbeklerin unsuru hâline gelebilmektedirler. Dolayısıyla cümlenin ve metnin anlamına nüfuz etmede hâl ulamının ve eklerinin iyi kavranması gerekmektedir (Tepeli ve Yıldız, 2015, s. 113).

Bu çalışmanın temel çıkış noktasını, ad durum ekleri oluşturmaktadır. Çünkü “bir cümlede geçen ad durum eklerinden biri gelecek fonksiyonu ile anlaşılmazsa o cümleye verilen anlam da yanlış olur” (Gülsevin, 2007, s.16). Bu bakımdan Türkçe isim çekiminde, önemli bir

yeri olan “ad durumları” (ismin hâlleri) kelime gruplarında ve cümle kuruluşunda görevler üstlenirler. Temel işlevleri adı eyleme bağlamak olan durum ekleri; işin, oluşun durumun yöneldiği, kaldığı, ayrıldığı yeri, etkisinde kalan birimi gösterme gibi işlevleri gerçekleştirmek üzere kendilerinden sonra gelen eylemlere bağlanırlar (Üstünova, 2008, s. 60).

Cümle düzeni içinde isimlerin yüklendiği görevi belirleyen; ismin sözdizimi açısından görevini, aynı zamanda anlam açısından ona belli bir özellik yükleyen durum kavramı dillerin iç ve dış yapılarına göre dilden dile farklılıklar gösterir. Başka dillerde sayısı 10-15’i bulan ad durumu, bugün Türkiye Türkçesinde genellikle altı çeşit olarak ele alınmaktadır (Aksan, 2003, s. 90).

Ergin (1985) adların, kelime grupları ve cümleler içinde adlar, edatlar ve fiillerle çeşitli ilgiler içinde bulduklarını ve bu ilginin türüne göre farklı durumlara girdiklerini belirtmektedir. Bundan dolayı ad durumlarını, “adın diğer kelimelerle ilgisi esnasında içinde bulunduğu durumlardır (Ergin, 1985, s. 226)” şeklinde tanımlamaktadır. Ergin, ad durum eklerini, nominatif hâli (yalın hâl), genitif hâli (ilgi hâli), akuzatif hâli (yapma hâli), datif hâli (yaklaşma hâli), lokatif hâli (bulunma hâli), ablatif hâli (uzaklaşma hâli), instrumental hâli (vasıta hâli), ekvatif hâli (eşitlik hâli), direktif hâli (yön gösterme hâli) başlıkları altında incelemiştir.

Deny, yalın durumun dikkate alınmaması halinde, Türkiye Türkçesinin ad çekiminin beş durumdan ibaret sayılabileceğini belirtmiş ve bu durumları İlgi +In hâli, fiile yüklenen kelime +I hâli, yönelme hâli, ayrılma hâli, bulunma hâli başlıklarıyla ele almıştır (Deny, 2012, s. 174).

Korkmaz (2003, s. 23), ad çekimi ekleri olarak bu ekleri, “cümlede adlar ile fiiller arasındaki geçici anlam bağlarını kurmak üzere adların girdiği durumları karşılayan ekler olarak tanımlamıştır”. Korkmaz (2003), bu ekleri; yalın durum, ilgi durumu, yükleme durumu, yönelme durumu, bulunma durumu, çıkma durumu, vasıta durumu, eşitlik durumu olarak açıklamıştır.

Çalışmada, kendilerinden işlevsel dil bilgisi öğretileri beklenen Türkçe öğretmeni adaylarının, ad durum eklerinin şekil ve anlam özelliklerini bilme durumlarını tespit etmek amaçlanmıştır. Bu amaçla, ad durum eklerinin şekillerini göstermeye ve anlam özelliklerini belirlemeye yönelik cümlelerden oluşan bir çalışma kâğıdı hazırlanmış ve Türkçe öğretmeni adaylarına uygulanmıştır. Hazırlanan çalışma kâğıdında, “yalın durum” a ait örneklere yer verilmemiştir. “Yalın durum, ismin karşıladığı nesne ve kendisine tabi olan isim dışında hiçbir ilgi ifade etmeyen bir durum olarak daima eksiz bir hâldir” (Ergin, 1985, s. 227-228).

Kelime ve kelime grupları arasında ilgi kurmadığı ve daima eksiz olduğu için, yalın durum ad durum eklerinin şekil ve anlam özelliklerini belirlemek üzere hazırlanan çalışma kâğıdının dışında tutulmuştur. Aynı şekilde, ilgi durumu da dışarıda tutulmuştur. Çünkü bu durum, “adın başka bir adla ilişkisi olduğunu ifade eden durumdur” (Karaağaç, 2013, s. 494).

Türkçede ismin durumları ve durumların ekleri arasında öncelikle ilgi ekinin diğer durum eklerinden farklı olduğu dikkati çekmektedir. Şöyle ki bütün diğer durum ekleri ismi fiile bağladıkları halde ilgi eki ismi isme bağlamaktadır. Bu bakımdan ilgi eki gerçek bir durum eki karakterinde değil, iyelik ekleri tipinde bir ektir. Bir fiil grubu veya cümle eki olarak değil, bir isim grubu eki olarak kullanılır. Durum ekliği sadece ileri istikamette bir ilgi kurmaktan, ismi kendisine tabi olmayan unsurlara bağlamaktan ibaret kalmaktadır (Ergin, 1985, s. 229).

İlgi eki, hâl eklerinin temel fonksiyonundan farklı olarak yarım hâl eki şeklinde değerlendirildiğinden dolayı çalışma kâğıdına dâhil edilmemiştir. Benzer şekilde, ismin belirttiği varlık veya nesnenin fiildeki oluş ve kılıfta “vasıta” olarak kullanıldığını; “birliktelik” ifade ettiğini (Korkmaz: 2003, s. 317) gösteren vasıta durumu; eklendiği isimle fiil veya cümlenin başka bir ögesi arasında karşılaştırmaya dayanan, değişik niteliklerde eşitlik kuran (Korkmaz, 2003, s. 324) eşitlik durumuna ait örnekler de çalışma kâğıdına alınmamıştır. Bu durumların ekleri; fiilin şartlarını gösteren, geldikleri kelimeyi zarflaştırılan eklerdir. Bunlar aynı zamanda çekim ekliğini kaybetmiş yapım eki hâline gelmek eğilimini göstermiş, işleklik sahaları dar kalmış eklerdir (Ergin, 1985, s. 229).

Çalışma kapsamına alınan ad durumları ve ekleri şunlardır:

1.1. + (y)I Eki

Cümlede geçişli fiilin etkisi altında kalan ismin içinde bulunduğu durumdur (Korkmaz, 2003, s. 24). Söz grupları ve cümlelerde eylemin etkilediği adın, geçişli eyleme bağlanarak hareketten etkilenen varlık konumunu kazanması durumudur (Karaağaç, 2013, s. 856-857). Temel anlamsal işlevi cümlede nesneyi belirtmektir (Boz, 2012, 29). Durum ekleri içinde en tipik durum eki yapma-yükleme durumu ekidir çünkü ismi fiile çok sıkı bir şekilde ve çok belirli bir fonksiyonla bağlar, fiilin nesnesini gösterir (Ergin, 1985, s. 229).

Yükleme durumunun fonksiyonunu sadece nesneyi belirtmek olarak tarif etmemek gerekir. Yükleme durumu, iş ve oluşla ilgili belirli mekân ve fonksiyon ilgisine girmeksizin kendisini takip eden fiil içinde eritilmeleri gerekmeyen adlara gelen şekillerdir. Yükleme hâlinin fonksiyonu icabı, iş ve oluşun gayesi ve fonksiyonuyla ilgili olarak kullanılması ayrı bir keyfiyettir. Bu bakımdan yükleme hâlinin kullanılışı, daima kelimelerin yeriyle ilgili bağlam içinde incelenmelidir. Bir yükleme hâlinin anlamı tespit edilirken daima bütün bağlamın bilinmesi gerekir (Grönbech, 2000, s. 127-128).

Yükleme hâli bir adın ifade ettiği anlamı fiil karşısında bağımsızlaştırma fonksiyonuyla, daha en eski dilde tamamen gelişmiş bir isim hâlidir (Grönbech, 2000, s.135).

1.2. +(y)A Eki

Kelime grupları ve cümlelerde fiilin kendisine doğru yöneldiğini, yaklaştığını ifade etmek için ismin içinde bulunduğu durumdur (Ergin, 1985, s. 233). Yönelme ve yaklaşma anlamı “ Ata dost gibi bakmalı, düşman gibi binmeli.” örneğinde olduğu gibi yalnızca mecazlı bir anlamda da kullanılabilir. (Deny, 2012, s. 186)

+(y)A ad durum ekinin; yönelme, yaklaşma, istikamet, yer, zaman, karşılaştırma, sebep, bildirme, kuvvetlendirme, amaç, hedef, bedel, ilgi, kabul, gereklilik, vasıf, tarz, ayrılma, değişme, başkalaşma vb. gibi çeşitli fonksiyonları bulunmaktadır (Ergin,1985, s. 233). Boz (2007, s. 10) ayrıca isim- fiil bağlantısında anlamsal işlevler bakımından cümlede bu eklerin belirteç tümleci olarak yönelme, yaklaşma, zamanda sınırlandırma, içinlik, mahsusluk, durum, eder, ölçü, bedel, oran, araç, neden, amaç, karşılaştırma, bulunma, verme, bildirme, kuvvetlendirme vb. fonksiyonları olduğunu belirtmektedir. İsim-edat bağlantısında sınırlandırma (yönelme ve süre), belirsizlik (yönelme ve zaman), aitlik, bahis, konu, görelilik, karşıtlık ve karşılık anlamsal işlevlerinin olduğunu dile getirmektedir (Boz, 2007, s.11).

1.3. + DA Eki

Literatürde +DA ad durum eki ya da lokatif gibi farklı isimlendirmeleri de olan bulunma hâli, ad ve ad soylu sözcüklerin işaretli veya işaretsiz görevli dil öğeleri ile birlikte kullanılarak cümlede işin, eylemin yapıldığı zaman veya gerçekleştiği yeri bildirdikleri kategorinin adıdır (Alyılmaz, 2010, s. 112)

Fiildeki oluş ve kılışın yerini bildiren ad durumudur. Bu durum eklendiği ad ile fiil arasındaki bağlantı özelliği açısından, bulunma ve yer gösterme kavramı ile birlikte, iş, süreklilik, içinde olma, tarz bildirme, karşılaştırma, gösterme, vasıta, amaç, sebep gibi ifadeleri de içine alır (Korkmaz, 2003, s. 289).

Boz (2007, s.13) bu ekin temel sözdizimsel işlevinin isimleri fiillere bağlamak olduğunu belirtir ve bu bağlantıda bulunma, yer, süre, araç, devamlılık, konu, tarz, durum, miktar, kısım, karşılaştırma vd. anlamlarında kullanılmak üzere cümlede belirteç tümleci olarak görev yaptığından söz eder. Ayrıca, isim-isim bağlantısıyla kurulan bulunma öbeklerinde anlamsal işlevi bulunma iken özel kişi adı yapma gibi görevi de bulunmaktadır (Gözde, Ayda vb.). +DA biçimbirimli isim/zamirler, +ki biçimbirimini alarak niteleme adı ya da zamir olurlar (Boz, 2007, s. 14; Üstünova, 2008, s. 70).

1.4. +DAn Eki

Kelime grupları ve cümlede fiilin gösterdiği hareketin, kendisinden uzaklaştığını gösteren ad durumudur. Ana fonksiyonu uzaklaşma olmakla beraber bu hâlin, çıkma, yer, ayrılma, menşe, cins, başlama, yokluk, vasıta, zaman, sebep, ölçü, tarz, kıymet, bedel, parça, bölüm, karşılaştırma ve benzeri fonksiyonları bulunmaktadır (Ergin, 1985, s. 235).

Her ne kadar ekin temel işlevi ayrılma olsa da isim-fiil bağlantısında anlamsal işlevleri ayrılma, uzaklaşma, yer, durum, eder, ölçü, bedel, oran, araç, neden, amaç, karşılaştırma, kuvvetlendirme, kısım, kaynak vb. olabilir. İsim-edat bağlantısında yer, yön, ayrılma, süre, belirtme, konu, neden, bağlılık, karşılaştırma, süre, sıra, belirtme, kesinlik, sınırlandırma, ilgi vd. anlamsal işlevleri vardır. İsim-isim bağlantısında bir nesnenin parçası olduğunu ifade ederken özel kişi adları da yapmaktadır: Özden, Aydan, Nurdan vb. (Boz, 2007, s. 15).

Ele alınan durum eklerinin aynı fonksiyonda veya birbirinden farklı fonksiyon ve anlamdaki örneklerini içeren çalışma kâğıtları durum tespit etmek ve değerlendirmek üzere Türkçe öğretmeni adaylarına dağıtılmıştır. Ada gelen eklerin şekil yapısı aynı olduğu halde cümleye kattığı anlam veya görev değişebilmektedir.

Araştırmanın problem cümlesini “İşlevsel dil bilgisi öğretiminin uygulayıcısı olacak Türkçe öğretmeni adayları, Türkçenin temel konularından biri olan ad durum eklerini ve işlevlerini ne düzeyde bilmektedir?” sorusu oluşturmaktadır. Ayrıca araştırmaya katılan öğretmen adayları arasında söz konusu duruma ilişkin öğrenim gördükleri üniversite değişkenine göre anlamlı bir farkın olup olmadığı da araştırmanın alt problem cümlesidir.

Yöntem

Araştırmanın Modeli

Araştırmada nicel araştırma yöntemlerinden tarama modeli (genel) kullanılmıştır. “Genel tarama modelleri çok sayıda elemandan oluşan bir evrende, evren hakkında genel bir yargıya varmak amacıyla evrenin tümü ya da ondan alınacak bir grup örnek ya da örneklem üzerinde yapılan tarama düzenlemeleridir (Karasar, 2009, s. 79). Fraenkel ve Wallen’e (2009) göre, birçok tarama araştırmasında üç temel özellik bulunmaktadır: (1) Büyük bir topluluğun sahip olduğu görüş veya özelliklerin (yetenek, algı, tutum, inanç, bilgi) tanımlanması için araştırma verileri, evrenin üyesi olan bir grup insandan toplanır. (2) Araştırma verileri temelde, grup üyelerinin kendilerine sorulan sorulara verdikleri cevaplardan oluşur. (3) Araştırma verileri, evrenin tamamı yerine, evreni temsil eden bir örneklem üzerinden toplanır.

Bu araştırmada da Türkçe öğretmeni adaylarının ad durum eklerinden bazılarının işlevlerini bilme düzeylerini belirlemek için onlara birtakım sorular (cümleler) sorulmuş ve bu şekilde araştırmaya konu olan durum, belirli bir örneklem üzerinden betimlenmeye çalışılmıştır.

Örneklem / Araştırma grubu

Araştırmanın evrenini Türkiye’de bulunan devlet üniversitelerindeki Eğitim Fakültelerine bağlı 68 (YÖK, 2019) Türkçe Öğretmenliği Programının 4. sınıf öğrencileri oluşturmaktadır. Üniversiteler belirlenirken de araştırmacıların olanakları (çalışmayı uygulama konusunda yardımcı olacak farklı araştırmacıların bulunması) neticesinde uygulama yapabilecekleri yerler seçilmiştir. Bu doğrultuda Türkiye’de bulunan 68 devlet üniversitesinden altısındaki Türkçe Öğretmenliği Programlarında öğrenim gören dördüncü sınıf öğrencileri ile gönüllülük esasına uygun olarak çalışma yapılmıştır. Araştırmacıların olanaklarına göre seçilen üniversitelerin isimleri verilmek istenmemiş; bu nedenle seçilen üniversiteler, yer aldığı coğrafi bölgelere göre isimlendirilmiştir. Örneklem ilişkili bilgiler Tablo 1’de yer almaktadır.

Tablo 1: Araştırma Örneklemine İlişkin Bilgiler (2018-2019 Bahar Dönemi)

Üniversite adı	Cinsiyet		TOPLAM
	Kadın	Erkek	
Doğu Anadolu Bölgesi	32	9	41
Karadeniz Bölgesi	21	11	32
Güneydoğu Anadolu Bölgesi	11	6	17
İç Anadolu Bölgesi	23	14	37
Akdeniz Bölgesi	19	9	28
Ege Bölgesi	20	6	26
TOPLAM	126	55	181

Tablo 1’de de görüldüğü üzere araştırma örneklemini; Türkiye’nin altı farklı devlet üniversitesinin Türkçe Öğretmenliği Programlarında, dördüncü sınıfa devam eden 181 öğrenci oluşturmuştur. Çalışmaya katılanlar araştırmaya gönüllü olarak katıldıkları ifade etmişlerdir. Ayrıca bu çalışma için İnönü Üniversitesi Sosyal ve Beşeri Bilimler Bilimsel Araştırma ve Yayın Kurulunun 12.03.2020 tarihli 2020/6-3 no’lu karar sayısında “Etik açıdan uygundur” kararı verilmiştir.

Veri Toplama Araçları

Araştırma verileri araştırmacılar tarafından hazırlanan “+(y)A; +(y)I; +DA; +Dan” ad durum ekleri olmak üzere dört farklı ad durum ekinin (Neden sadece dört ek alındığı giriş bölümünde izah edilmiştir.) farklı işlevlerini (yönelme, amaç, fiyat, yer, gösterme, mecazî,

zaman, abartma; durum belirtme, yer, kişi zaman belirtme, ölçü; yapım eki fonksiyonu, ilgi-ilişki kurma, benzetme, karşılaştırma, bütünün parçasını belirtme, ayrılma, çıkma; bulunma, oluş şekli, içindelik vb.) içeren her bir ek için on cümle olmak üzere kırk cümlenin yer aldığı bir çalışma kâğıdı ile toplanmıştır. Çalışma kâğıdında yer alan eklerin neler olduğu ve söz konusu işlevleri yansıtmaya durumu ile cümlelerin dil-anlatım açısından uygunluğunu belirlemek üzere çalışma kâğıdı Türk dili ve Türkçe eğitimi alanlarında uzman beş farklı kişiye sunulmuş, söz konusu kişiler “Uygundur.” şeklinde görüş bildirmişlerdir. Ayrıca çalışma örneğine dâhil olmayan iki farklı dördüncü sınıf öğrencisine de uygulama öncesi pilot çalışma yapılmıştır, anlaşılmayan ifadeler düzenlenerek son şekli verilmiştir.

İşlem/ Verilerin Toplanması

Çalışma kâğıdında +(y)A; +(y)I; +DA; +DAn ad durum eklerinin farklı işlevlerini içeren kırk cümle karışık olarak verilmiştir. Kâğıtta yer alan cümlelerde ad durum ekinin bulunduğu kelimenin altı çizilmiştir. Öğretmen adaylarından söz konusu kelimenin aldığı ad durum ekini ve ekin işlevini (kattığı anlam) kâğıttaki uygun boşluklara yazmaları istenmiştir. Öğrencilerin eki tanımlarken kullandıkları farklı terimler doğru kabul edilmiştir. Örneğin yükleme, belirtme, +i hâli terimlerinin her biri doğru kabul edilmiş ve işlevlerinin bilinip bilinmemesi durumuna göre puanlama yapılmıştır. Ekin işlevinin bilinmediği durumlarda ekin adı doğru belirtilse de öğrenci puan alamamıştır. Değerlendirme yapılırken iki araştırmacı oluşturulan cevap anahtarı eşliğinde tespit edilen her doğru cevaba bir puan vererek öğrencilerin genel puanına ulaşılmıştır. Cevap anahtarına göre her bir durum eki için 10 puan olmak üzere tüm işlevleri belirleyen öğrencinin 40 puan alması beklenmektedir. Öğretmen adaylarına herhangi bir süre kısıtlaması yapılmamıştır.

Verilerin Analizi

Öğretmen adaylarının genel durumlarını ve ayrı ayrı ad durum eklerinin işlevlerini belirleyebilme düzeylerini saptamak için de frekans ve yüzde gibi basit istatistiklerden yararlanılmıştır. Elde edilen veriler üzerinde gruplar arasındaki farkı belirlemek, istatistiksel olarak anlamlı bir farklılığın olup olmadığını test etmek amacıyla veriler normal dağılımdan küçük oranda saptığı ve grup varyansları homojen olmadığı halde tek yönlü ANOVA yapılmıştır. Çünkü Büyüköztürk, Çokluk ve Köklü’ye (2010, s. 179) göre “ANOVA kuvvetli bir parametrik teknik olduğu için mükemmel normal dağılıma, homojen evrenlere ve yansız olmayan örneklemelere sahip olmayan çalışmalarda da kullanılabilir. Her ne kadar k örneklemindeki n’nin eşit olması gerekmiyorsa da bütün n’ler eşit olduğunda varsayımların ihlali daha az önemlidir.” Büyüköztürk’ün (2010, s. 49) “Puanların dağılımına ilişkin grup varyanslarının eşit olmadığı durumlarda ise bu duruma uygun, örneğin Dunnet C testi seçilebilir.” ifadesinden hareketle hangi gruplar arasında farkın olduğunu belirlemek için de çoklu karşılaştırma testlerinden Dunnet C kullanılmıştır.

Bulgular

Türkçe Öğretmeni Adaylarının Ad Durum Eklerini ve İşlevlerini Belirleyebilme Düzeyleri

Araştırma kapsamında örnekleme yönelme-yaklaşma, yapma- yükleme, çıkma-ayrılma ve bulunma- kalma ad durum eklerinin yer aldığı altı çizili kelimeleri içerisinde barındıran toplam 40 cümle verilmiştir ve işlevleri doğru belirleyen bir öğretmen adayının alacağı en

yüksek puan 40 olarak belirlenmiştir. Çalışma sonucunda, toplam puanlar bazında 181 öğretmen adayı içerisinde 5 öğretmen adayı (% 2.7), 0 alırken bir (% .6) öğretmen adayı 19 ile en yüksek puanı almıştır. Araştırmaya katılan 69 öğretmen adayı (% 38.1), 6 puan almıştır. Herhangi bir üniversite ayrımı olmaksızın ad durum eklerinin işlevlerinin ek bazında tek tek bilinebilme sıklık ve yüzde oranı Tablo 2’de yer almaktadır.

Tablo 2: Türkçe Öğretmeni Adaylarının Dört Farklı Ad Durum Ekini ve İşlevlerini Belirleyebilme Düzeylerini Gösteren Frekans ve Yüzde Tablosu

Aldıkları puanlar	+(y)A		+(y)I		+DA		+DAn	
	F	%	F	%	F	%	F	%
0	10	5.5	133	73.1	16	8.8	22	12.1
1	17	9.3	20	11	25	13.7	102	56
2	25	13.7	8	4.4	117	64.3	27	14.8
3	98	53.8	5	2.7	19	10.5	18	9.9
4	16	8.8	7	3.8	2	1.1	8	4.4
5	10	5.5	5	2.7	2	1.1	4	2.2
6	4	2.2	-	-	-	-	-	-
7	1	.5	2	1.1	-	-	-	-
8	-	-	1	.6	-	-	-	-
Toplam	182	100	182	100	182	100	182	100

Tablo 2 incelendiğinde araştırmaya katılan 133 öğretmen adayı yapma-yükleme ad durum eklerini ve işlevlerini içeren cümlelerden 0 puan almışlardır. Bu durum, literatürde yapma-yükleme, ismin +i hâli, belirtme hâli gibi farklı terimlerle belirtilen (Çalışma kâğıtlarında da farklı terimlere yer verilmiştir.) ekin işlevlerinin Türkiye’nin altı bölgesini temsilen seçilen üniversitelerdeki öğretmen adayları tarafından yeterince bilinmediği sonucunu göstermektedir. +(y)A ad durum ekinin yer aldığı cümlelerde 98 öğretmen adayı, 3 puan almıştır. +Dan ekli cümlelerde 117 öğretmen adayı, 2 puan almıştır ve puan alınan cümleler genellikle doğrudan “ayırılma-çıkma” anlamının yer aldığı cümlelerdir. 102 öğretmen adayı bulunma ve kalma durum ekinin yer aldığı cümleden 1 puan almışlardır. Söz konusu puanı ise bulunma anlamlarının olduğu cümlelerden aldıkları görülmüştür. Benzer durumlar, akıllara “Öğrenciler, bu ekleri şekilsel olarak mı tanıyor yoksa ekin sadece bulunma, ayrılma, çıkma işlevini mi biliyorlar?” sorusunu getirmektedir.

3.2. Üniversite Değişkenine Göre Türkçe Öğretmeni Adaylarının Ad Durum Eklerini ve İşlevlerini Belirleyebilme Düzeyleri

Araştırmaya katılan öğretmen adaylarının öğrenim gördükleri üniversite değişkenine göre ad durum eklerini ve işlevlerini belirleme düzeyleri arasında anlamlı bir farkın olup olmadığını belirlemek için tek yönlü ANOVA yapılmıştır. Analiz öncesinde verilerin her bir grubun betimsel istatistiklerine ve grup varyanslarının homojenliğine bakılmıştır. Çalışma kâğıdından elde edilen puanlara ilişkin betimsel istatistikler Tablo 3’te yer almaktadır.

Tablo 3: Elde Edilen Puanlara İlişkin Betimsel İstatistikler

Üniversitenin bölgesel adı	N	\bar{X}	ss	Min	Max	ÇK	BK
Doğu Anadolu Bölgesi (DAB)	41	7.78	3.45	1	15	.22	-.44
Karadeniz Bölgesi (KB)	32	5.38	1.54	2	9	-.83	1.00
Güneydoğu Anadolu Bölgesi (GAB)	17	5	3.08	0	12	.30	.55
İç Anadolu Bölgesi (İAB)	37	5.86	1.05	4	9	.13	1.84
Akdeniz Bölgesi (AB)	28	7.32	3.22	0	13	-.39	.26
Ege Bölgesi (EB)	26	8.69	4.55	0	19	.51	-.29

Tablo 3’te basıklık katsayısı değerlerinin İç Anadolu Bölgesi için ± 1 ’den yüksek çıktığı görülmektedir. Son test puanları üzerinden grup varyanslarının homojenliği için yapılan Levene

testi sonucuna [$p = .00 < .05$] göre de grup varyansları homojen değildir. Bu değerlere rağmen gerekçesi verilerin analizi başlığında belirtildiği üzere tek yönlü ANOVA kullanılmıştır. Yapılan tek yönlü ANOVA'ya ilişkin sonuçlar Tablo 4'te yer almaktadır.

Tablo 4. Elde Edilen Puanlara İlişkin Tek Yönlü ANOVA Sonuçları

Varyansın Kaynağı	Kareler Top.	sd	Kareler Ort.	F	p	Anlamli fark
Gruplar arası	281.60	5	56.32	6.34	.00*	Doğu Anadolu>Karadeniz Doğu Anadolu>İç Anadolu Ege>Karadeniz Ege>Güneydoğu Ege>İç Anadolu
Gruplar içi	1552.99	175	8.87			
Toplam	1834.59	180				

* $p < .05$

Tablo 4 incelendiğinde yapılan analizler sonucunda Doğu Anadolu Bölgesi (DAB= 7.78) ile Karadeniz Bölgesi (KB= 5.38); yine Doğu Anadolu Bölgesi (DAB= 7.78) ile İç Anadolu Bölgesi (İAB= 5.86) ve Ege Bölgesi (EB= 8.69) ile Karadeniz Bölgesi (KB= 5.38); Ege Bölgesi (EB= 8.69) ile Güneydoğu Anadolu Bölgesi (GAB= 5); Ege Bölgesi (EB= 8.69) ile Karadeniz Bölgesi (KB= 5.38) gruplarının ortalamaları arasında en az iki grup arasında anlamlı bir farkın olduğu görülmektedir [$F_{(5,175)} = 6.34$; $p = .00 < .05$]. Test sonucu hesaplanan etki büyüklüğü, ($\eta^2 = .15$) bu farkın Cohen'in (1988) ifadesiyle büyük etki düzeyinde olduğunu göstermektedir. Cohen, .01'i küçük etki, .06'yı orta düzey etki ve .14'ü büyük etki olarak sınıflandırmaktadır (aktaran Pallant, 2015/2016, s. 282). Yapılan Dunnett C çoklu karşılaştırma testi sonucunda anlamlı farkın, Doğu Anadolu ile Karadeniz; yine Doğu Anadolu ile İç Anadolu grupları arasında Doğu Anadolu Bölgesi grubunun lehine ve Ege ile Karadeniz; Ege ile Güneydoğu; Ege ile İç Anadolu grupları arasında Ege Bölgesi grubu lehine anlamlı bir farkın olduğu görülmektedir. Yani Doğu Anadolu ile Ege Bölgesindeki öğretmen adaylarının ad durum eklerini ve işlevlerini belirlemede araştırmaya dâhil edilen diğer bölgelerdeki öğrencilerden daha başarılı oldukları söylenebilir.

Tartışma, Sonuç ve Öneriler

Araştırmada öğretmenlik mesleğine adım atmaya çok yakın dördüncü sınıf Türkçe öğretmeni adaylarının ad durum ekini ve işlevlerini belirleyebilme düzeylerini tespit etmek amaçlanmıştır. Bu amaç doğrultusunda kendilerine kırk cümle verilmiştir. Cümlelerde ad durum eklerinin geçtiği kelimelerin altı çizilidir. Öğretmen adayları altı çizili kelimelerdeki ad durum ekinin adını ve işlevini belirlemiştir.

Araştırmanın genel sonucuna bakıldığında araştırmaya katılan öğretmen adaylarının %69'u, 40 cümleden sadece altısında altı çizili kelime bulunan ekin işlevini bilmıştır. İşlev belirlemede en başarılı olan öğretmen adayı, 19 puan almıştır. Bu durum mesleğe başlamaya hazır oldukları düşünülen öğretmen adaylarının Türkçenin temel konularından biri olan ad durum eklerinin işlevlerini belirleme konusunda yetersiz kaldıklarını göstermektedir. Göçer (2015) de dil bilgisi kurallarının işlevini trafik kurallarına benzeterek kuralların günlük hayatta kullanılmasının öneminden söz etmiştir. Mert (2003) konu hangi seviyede olursa olsun hem öğrenmek hem de öğretmek için Türkçenin hâl kategorileri ve bu kategorilerin hangi görev elemanlarıyla ifade edilmesinin öğretilmesi gerektiğini belirtmektedir. Bununla birlikte Program'da öğretmenlerden işlevsel dil bilgisine yönelik eğitim vermeleri beklenmektedir ve

yine Program'da dil bilgisi konularında aşamalı ve sarmal bir öğretim yaklaşımı bulunmaktadır.

Kelime grupları ve ekler şekil bakımından farklı olmasalar dahi çeşitli anlamlar ifade edebilir; farklı görevler üstlenebilirler. Dil bilgisi öğretiminde sadece “biçim”e bağlı kalmayan, görev ayırt edebilmeye yönelik bir sistemin “planlamada” olması ve “uygulanması” önemli bir gereklilik olarak düşünülmektedir. Araştırma sonuçları itibarıyla daha çok planlamada olması ancak uygulanamaması gibi bir sonuç görülmektedir. Aydın (1997) da ana dili eğitiminde geleneksel yöntemin dışına çıkılıp evrensel dil bilgisi kuramlarının uygulanmasının gerekliliğini belirtmiştir.

Öğretmen adaylarının ekleri isimlendirirken de farklı terimler kullandıkları görülmüştür. Eklere isim verme konusunda her bir bölgenin diğerinden farklılaştığı araştırma sonucunda görülmüştür. Görevi, gramerde bir sözcüğün, ekin veya ögenin, cümlede oynadığı rol, taşıdığı veya aktardığı anlam şeklinde açıklayan Dilaçar, ek konusunda da şekilden çok göreve önem vermek gerektiğini belirtmektedir (Dilaçar, 1971).

Nitekim araştırmada ekler açısından bakıldığında öğretmen adaylarının özellikle yapma-yükleme (+I) ekinin işlevlerini belirlemede büyük oranda (%73) yetersiz kaldıkları görülmüştür. Bu noktada Dilaçar'ın düşüncelerine katılmak ve terimsel birliğin sağlanması ve dil bilgisi konularının işlevsel olarak Türkçe öğretmenliği öğrencilerine öğretilmesini kolaylaştıracak kaynak kitapların hazırlanması hususunda alan araştırmacılarına öneride bulunulabilir.

Araştırma sonuçlarının genellenebilmesi açısından örneklem seçilirken her bir bölgeden bir devlet üniversitesi seçilmeye özen gösterildi ve bu doğrultuda altı bölgeden 181 öğretmen adayına ulaşıldı. Söz konusu ad durum ekleri ve işlevlerini belirleyebilme düzeyleri arasında gruplar arasında anlamlı bir farkın olup olmama durumu da araştırmada cevap aranan bir diğer soruydu. Bu doğrultuda yapılan analizler sonucunda Doğu Anadolu ile Ege Bölgesindeki öğretmen adaylarının ad durum eklerini ve işlevlerini belirlemede araştırmaya dâhil edilen diğer bölgelerdeki öğrencilerden daha başarılı oldukları söylenebilir. Üniversitelerde her ne kadar ulusal müfredat konularına göre ders yapılırsa da dil bilgisi konusunda terimsel bir bütünlüğün olmaması ya da öğretim yöntemlerinin dersi veren kişiye göre farklılık göstermesi böyle bir sonucu doğurmuş olabilir. Burada dikkat çekilmesi gereken husus hangi üniversitenin daha başarılı olduğu değil; eklerin işlevlerini aktarma, öğretme konusunda geniş ölçekte bir birlikteliğin sağlanamamış olmasıdır. Program'ın öğretmenlerden beklentileri ile Türkçe Öğretmenliği Programının müfredatının örtüşmesi, öğretmen adaylarının beklenen, istenen seviyede yetişmelerine yardımcı olmaktadır.

Seçilen örneklem ve konu, dil bilgisi öğretimi probleminin aslında küçük bir kesitini somutlaştırmaktadır ve araştırma sonuçları hem öğretmen adaylarının hem de üniversitedeki öğrencilerin öz eleştirisine davet çıkarmaktadır. Benzer şekilde farklı konularda aynı uygulama ile çalışmalar yapılabilir ya da söz konusu çalışma hâlihazırda görev yapan öğretmenlere de yapılabilir.

Kaynaklar

- Aksan, D. (2003). *Her yönüyle dil ana çizgileriyle dilbilim*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Alyılmaz, S. (2010). Türkiye Türkçesinde bulunma hâli kategorisi. *Dil Dergisi*, 7, 107-123.
- Aydın, Ö. (1997). Türkçede belirtme ekinin öğretimi üzerine bir gözlem. *Dil Dergisi*, 57, 5-17.
- Boz, E. (2007). *Türkiye Türkçesi biçimsel ve anlamsal işlevli biçimbilgisi*. Ankara: Gazi Kitabevi.
- Büyüköztürk, Ş. (2010). *Sosyal bilimler için veri analizi el kitabı*. (11. basım). Ankara: Pegem Akademi Yayıncılık.
- Büyüköztürk, Ş., Çokluk, Ö. ve Köklü, N. (2010). *Sosyal bilimler için istatistik*. (6. basım). Ankara: Pegem Akademi Yayıncılık.
- Deny, J. (2012). *Türk dil bilgisi*. İstanbul: Kabcacı Yayınevi.
- Dilaçar, A. (1971). Gramer: tanımı, adı, kapsamı, türleri, yöntemi, eğitimdeki yeri ve tarihçesi. *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten*, 19, 83-145.
- Ergin, M. (1985). *Türk dil bilgisi*. İstanbul: Boğaziçi Yayınları.
- Ertekinoğlu, S. (2003). *Türkçe derslerinde dil bilgisi öğretimi üzerine öğretmen görüşlerinin değerlendirilmesi*. Yayımlanmamış Yüksek lisans Tezi, İstanbul: Marmara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
- Fraenkel, J.R. and Wallen, N.E. (2009). *How to design and evaluate research in education*. New York: McGraw-Hill.
- Göçer, A. (2015). Temel dil becerilerinin geliştirilmesinde dil bilgisi öğrenme alanının yeri, işlevi ve öğretimi: bütünlük ilkesi ve tümevarım yöntemi ekseninde tematik bir yaklaşım. *Eğitim ve Öğretim Araştırmaları Dergisi*, 4(1), 233-242.
- Grönbech, K. (2000). çev. M. Akalın, *Türkçenin yapısı*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Gülsevin, G. (2007). *Eski Anadolu Türkçesinde ekler*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Karaağaç, G. (2013). *Dil bilimi terimleri sözlüğü*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Karasar, N. (2009). *Bilimsel araştırma yöntemi*. Ankara: Nobel Yayıncılık.
- Korkmaz, Z. (2003). *Türkiye Türkçesi grameri (şekil bilgisi)*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- MEB. (2019). *Türkçe dersi öğretim programı*. Ankara.
- Mert, O. (2003). Türkçede hâl kategorisi ve öğretimi. *A. Ü. Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi*, 21, 25-31.
- Pallant, J. (2016). *SPSS kullanma kılavuzu SPSS ile adım adım veri analizi* (çev. S. Balcı ve B. Ahi). Ankara: Anı Yayıncılık. (Eserin orijinali 2015'te yayımlandı).
- Temizkan, M. (2012). Metin temelli dil bilgisi öğretimi ve uygulamaları. (ed. M. Özbay). *Türkçe eğitimi açısından dil bilgisi öğretimi*. Ankara: Pegem Akademi Yayıncılık, 129-150.
- Tepeli, Y. ve Yıldız, Ü. (2015). Türkçede zaman isimlerinde /+DA/ ve /+Ø/ bulunma hâli eklerinin kullanımı, *Route Educational and Social Science Journal*, 2(2), 108-123.
- Üsünova, K. (2008). *Türkiye Türkçesi ad işletimi (biçim bilgisi)*. İstanbul: Kesit Yayınları.
- YÖK (2019). Türkçe öğretmenliği programı bulunan tüm üniversiteler. <https://yokatlas.yok.gov.tr/lisans-bolum.php?b=10215>. Erişim tarihi: 15.09.2019).

Extended Abstract

Introduction

Grammar is the discipline that examines the sound, form, and sentence structure of a language and reveals its rules, and it is an important tool in the development of listening, speaking, reading, and writing skills that are intended to be improved in the teaching of mother tongue. It's because basically learning and effectively using a language necessitates to know the rules of this language. What is expected of the program practitioners is to give the attainments to the students in accordance with the functional grammar approach. Therefore, prospective teachers need to know the functions of grammar subjects.

Case suffixes, which establish a relation between the words and word groups through a certain function and play a basic role in sentence formation, are one of the main subjects of Turkish language. Because case suffixes are the cases in which the name is related to other words.

Method

In this study, it was aimed to determine the competence levels of prospective Turkish teachers, who are expected to teach functional grammar, about the shape and meaning properties of case suffixes.

In the study, the survey model was used which is one of the qualitative research methods. The sample of the study was comprised of 181 senior students, who were studying Turkish Teaching Programs in the state universities in six different regions of Turkey in 2018-2019 Spring term.

The data of the study were collected through a work-sheet prepared by the researchers.

In the analysis of the data, simple statistics such as frequency and percentage were used together with the ANOVA test.

Findings

The Levels of the Prospective Turkish Teachers in Determining the Case Suffixes and Their Functions

In the study, the sample group was given totally 40 sentences, which include underlined words with dative suffixes, accusative suffixes, ablative suffixes, and locative suffixes, and the highest possible score of a prospective teacher accurately determining the functions was determined as 40. As the conclusion of the study, it was determined that, among the 181 prospective Turkish teachers, 5 students (2.7 %) scored 0 points, which was the lowest score, and 1 student (0.6 %) scored 19 points, which was the highest score. Following 19, the second highest score was 16 scored by 1 student. Among the participants, 69 (38.1 %) students scored 6 points.

Of the participant prospective teachers, 73 % scored 0 points from the sentences including the accusative suffixes and their functions. This fact demonstrates that the prospective teachers in the sample group did not sufficiently know the functions of the accusative suffixes. Among the prospective teachers, 53.8% scored 3 points from the sentences including the accusative suffixes, while 64,3 % of them scored 2 points from the sentences including the ablative suffixes, and the sentences, from which the points were gained, *directly* included the *meaning* of "leaving-going out (ablative)". Among the prospective teachers, 56% scored 1 points from the sentences asking the locative suffixes. Similar results bring to the minds the question "Do the students only know the suffixes *in form*, or do they know the locative, ablative functions as well?".

The Levels of the Prospective Turkish Teachers in Determining the Case Suffixes and Their Functions Concerning the University Variable

In order to determine whether there were statistically significant differences among the levels of the participant prospective teachers based on the variable of university they attend, one-way ANOVA test was applied. Before the analysis, the descriptive statistics of each group and homogeneity of the group variances were examined. The results concerning the one-way ANOVA test are in the Table 1.

Examining Table 4, as the conclusion of the analyses, it was observed that there were statistically significant differences (at least between two groups) among the average scores of the groups from the Eastern Anatolia Region (DAB= 7.78) and Blacksea Region (KAB= 5.38); Eastern Anatolia Region

(DAB= 7.78) and Central Anatolia Region (İAB= 5.86), Aegean Region (EB= 7.78) and Blacksea Region (KAB= 5.38); Aegean Region (EB= 7.78) and Southeastern Anatolia Region (GAB= 5); Aegean Region (EB= 7.78) and Blacksea Region (KAB= 5.38) [$F(5,175)= 6.34$; $p= .00 < .05$]. The effect size calculated as the conclusion of the test was ($\eta^2= .15$), and this demonstrates that the difference was at *high effect size*, in the words of Cohen (1988). Cohen defined .01 as the low effect size, .06 as the medium effect size, and .14 as the high effect size (cited by Pallant, 2015/2016: 282). As the conclusion of the Dunnett C multiple comparison test, it was determined that the significant differences between the Eastern Anatolia and Blacksea groups, and between East Anatolia and Central Anatolia groups were in favor of the Eastern Anatolia group; and similarly, the significant differences between Aegean and Blacksea groups, between Aegean and Southeastern groups, and between Aegean and Central Anatolia groups were in favor of the Aegean group. In other words, it can be mentioned that the participant prospective Turkish teachers representing Eastern Anatolia and Aegean Regions were more successful in determining the case suffixes and their functions compared to the students from the other regions.

Result and Discussion

Examining the general results of the study, 69 % of the 181 prospective teachers could only know the functions of 6 suffixes in the underlined words in the 40 sentences. The student with the highest rank in determining the functions could score 19 points. This finding demonstrates the fact that there is a lack of knowledge in the prospective Turkish teachers, who are thought to be ready to start the profession, about the functions of the case suffixes, or there is a deficiency in their ability to demonstrate their knowledge on the examples. The functions of grammar rules are like the functions of the traffic rules. It is not enough to know them by heart, it is necessary to apply the learned rules in the daily life. Additionally, it is expected in the Curriculum from the students to teach functional grammar knowledge and there are gradual and immersive teaching approaches in their Curriculum concerning the grammar subjects.

Although the word groups and suffixes are not different in form, they can express various meanings and assume different tasks. In teaching grammar, it is considered as an important requirement to have a system, which is not restricted to the “form” and has the ability to differentiate the tasks, “within the plan” and “in operation”. Based on the results of the research, it can be mentioned that it is included in the plans, however, it is not applied.

In order to generalize the results of the research, it was particularly considered to include one university from each region, and 181 prospective teachers from 6 regions were reached. Another question that an answer was sought for in the research was whether there was a statistically significant difference among the groups concerning their levels in determining the case suffixes and their functions. It can be mentioned that prospective teachers representing the Eastern Anatolia and Aegean Regions were more successful in determining the case suffixes and their functions compared to the students from other regions.